

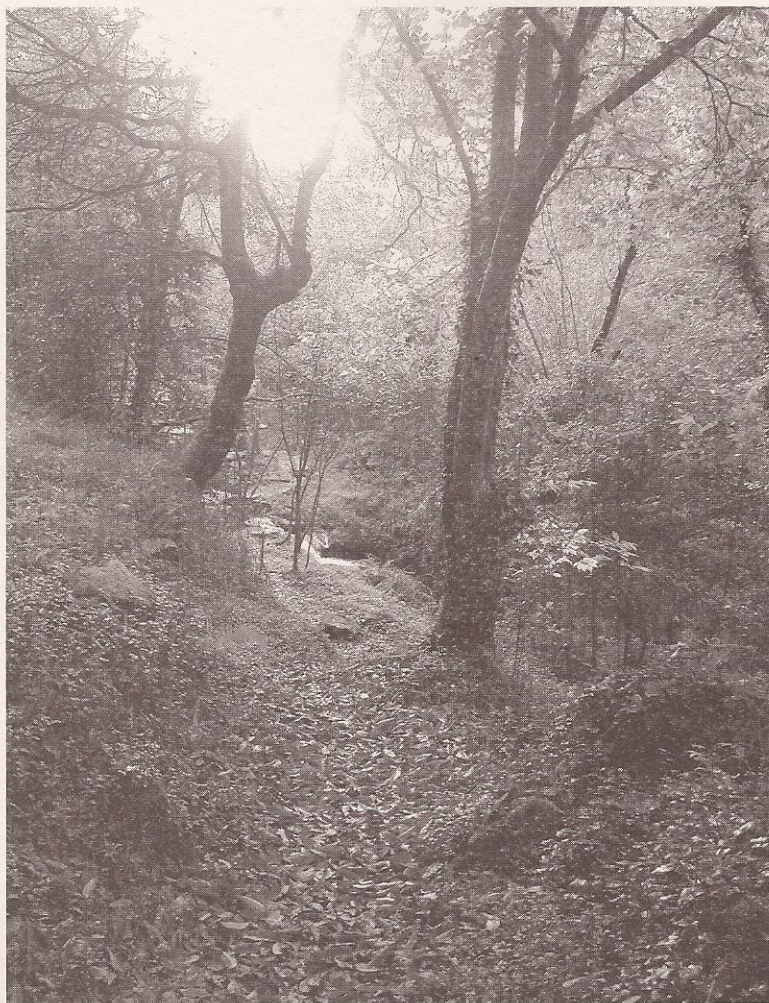
Son da aldea

Pepito de Castro

Son da aldea e o meu camiñar pola vida foi como a de tanta xente da miña época, escoito a radio e vexo a televisión, aínda que o tempo maioritario adicollo a albanelería. De cando eu era neno a vida cambiou moito: os da miña era íamos coas ovellas e co gando ao monte, ao estrume, á leña... Isto agora non o fai ningún neno, por sorte. ¿Pero son os nenos realmente felices agora? E de supoñer que si, polo menos máis ca nós. ¿Pero non irán sobrecargados aínda que sexa en cuestións distintas, por exemplo en clases particulares? ¿E non terán moitos xoguetes bélicos? A min gustaríame que os nenos fosen todos felices e que non vexan guerras nin na televisión, nunca máis.

Isto faime reflexionar por que os nenos da miña idade non tiñabamos xoguetes e estabamos sobrecargados sobre todo cando faciamos estes traballos e cando íamos co gando e coas ovellas e non tiñabamos a ninguén para xogar, por que a leira estaba demasiado afastada cara o monte. Lembro aquelas tardes grises de outono e inverno que chovía e estabamos tristes como estas dúas estacións do ano.

Lembro de cando andabamos coas ovellas que as condenadas cando estaba a leira raspada

Rio Canudo. Foto: Ricardo Vilariño

ían comer á leira lindante con máis herba. Fágo a comparación cos emigrantes de pateiras “e perdón a todos os emigrantes pola comparación”. Nin as ovellas saben de estremas nin os emigrantes con fame saben de leis nin de leiras con estrema. E falando en termos de labranza podíamos darlle un pouco de semente aos das pateras e que sementaran a súa leira que xa fai anos que non a sementan.

Quen o ía a dicir, que as leiras polas que nós andabamos coas ovellas e dende o lugar que vivo íbannos fender o monte máis emblemático “Liboreiro”. O monte que temos de fronte cara o oeste, estes atrevidos gobernantes non se lles ocorreu outra cousa mellor que fendelo pola

Meiro. Foto Xabier Framil.

metade. Como se non houberse máis alternativas por exemplo pasalo corredor por estre a caída dos dous montes, e dicir, de Liboreiro cara o sur. Con esta fendedura, con esta animalada xa ninguén pode crer nas lendas de Liboreiro, ¿Quén vai crer? Xa non se pode subir o curuto como se subeu sempre. Ala vai a lenda das dúas minas, unha de ouro e outra de veneno. Para min que os gobernantes pensaron máis na mina de ouro e destruír todo Liboreiro que na forma de por onde pasar o vial ou o corredor do Morrazo. En canto a mina de veneno queda claro que non hai máis que mirar Liboreiro desde Meiro. Como todo animal busca recurso nos buscaremos tamén forma de subir a el, aínda que sexa pola parte de atrás e con nós virán raposos, coellos, xabaríns, e lobos, se os houberse. E logo nós diríamolle que teñen un paso por debaixo dos viaductos, e eles, os animais, como son moi listos tanto coma os gobernantes aprenderán axiña a pasar por debaixo dun lugar para outro. Por iso temos que pedirlle aos que gobernan, que fagan viaductos, non só pensando nos humanos senón tamén nos animais, aínda que o animal humano e quen está a protestar e a padecer polos aterramentos sobre todo no concello de Moaña.

Quero facerlle mención aos nosos razoables gobernantes que sexan animais e pensen na especie, por que no Morrazo temos que existir todos.

Estes gobernantes de Galiza e de España non teñen razón cando se agarran á Consitución como se fose deles, como se fosen propietarios. Non hai cousa tan distante entre eles e a Constitución, porque eles non condean ao réximen franquista e nese réximen non houbo consitución. ¡Pobriños quedaron co cu ao aire!

Esta xente é a mesma que estando en asociacións pretende facerse dona de lugares públicos como se fosen propietarios deles, sin antes consultar cos cidadáns e acaban facendo enfrontamentos verbais, tanto no concello como nos lugares do seu entorno máis próximo. Todo iso por culpa dunha falta de tolerancia, de democracia e respecto común aos veciños. Non podemos cair nin pasar por este tipo de corrupción.

Si fose xove trataría de razoar cos meus maiores, cos mais anciáns, trataría de facelos comprender que cada xeración ten unha etapa de forma distinta, que eles cando foron xoves tamén fixeron das súas. Coma quen dí o mesmo que agora fan os xoves, aínda que a situación é

Limpando o millo. Foto: Gonzalo Núñez

distinta. Na xuventude dos nosos maiores só había viño e caña, agora hai viño, caña, cervexa, wiski, xenebra, ron, cubalibres, calimocho.... e un sin fin de cousas máis. Incluído as drogas ilegais e clandestinas que se consumen a diario en calquer lugar ou esquina e ante isto non podemos quedarnos de brazos cruzados. Porque podemos pensar de dúas formas: que os culpables son quen es consumen ou que o goberno non fai nada para evitalo e así ter á xuventude durmida. Si non fose polas drogas as cousas serían máis ou menos igual que cando eles foron xoves; por iso pídolle aos nosos maiores que respeten aos nosos xoves, que xa andan bastante ciscados con iso da emigración. Que é a mesma lacra que tiveron eles e xa é hora de que os nosos gobernantes tomen conciencia e empecen a facer cousas, xa que temos costa e terra para poder desenvolvernos nos lugares onde nacemos. Que empecen a parcelar o Morrazo en soutos antes de que se nos volva todo unha chouza e que non sexan só os xubilados os que traballen as leiras. Tamén os xoves deben intervir nas labores do campo, pero hai que empezar a aparcerar.

E con respecto os concertos e ruídos: os ruídos dos concertos son de música e xente. Para min nunca hai un ruído tan espantoso como o dos foguetes que se botan nas festas patronais. Estas festas non as fan os xoves que

organizan concertos. Digo o ruído dos foguetes porque despertan aos nenos a calquera hora da noite, porque os botan indiscriminadamente a calquera hora, e a min tamén me teñen asustado. Tamén aos paxaros, aos cans e a calquera clase de animais. ¿Cantas veces se veu chorar un neno por culpa dos foguetes? Xulguen vostedes cal é o ruído máis ruído.

Unha aperta a todos.

Escola de Meiro. Foto: Gonzalo Núñez

Empalleirada. Foto: Gonzalo Núñez